

Onzichtbare Inkt

Debbie Geerlings

Onzichtbare Inkt

*In het hoofd van een schrijver
(voer voor psychologen)*

De cover en foto's zijn niet perfect...

Na bijna 14 jaar schrijven was het voor mij eindelijk het juiste moment om dit boek uit te geven. Door de Corona crisis zitten veel mensen nu thuis. Ook ik en ook de fotograaf.

Vandaar mijn eigen geïmproviseerde cover en foto's. Het heeft mij niet weerhouden om het verhaal van Ilse nu toch te publiceren. Ilse is ook niet perfect.

Het verhaal en de boodschap blijven tenslotte hetzelfde!

Uitgeverij Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

Schrijver: D. Geerlings
Foto's: D. Geerlings en I. Scheper
ISBN: 978-94-6405-042-4
Eerste druk, april 2020 © Debbie Geerlings

*Zoek, vind en koester
de sleutel
tot jouw verleden*

een inspirator

Inhoud

Voorwoord 7

Deel 1 Mijn leerzame trein des levens 11

Koffie, cappuccino en andere lekkernijen !

Het verhaal van Arnold de elektricien

Beren op de weg

Het verhaal van Ron de sporter

Nieuwe en oude dates: dossering gewenst !

Het verhaal van een slechte date

Deel 2 De Ontsnapping 99

Verslaving: oude liefde roest moeilijk

Het verhaal van Mr. Big

Chasing Cars

Het verhaal van John en die ene Ilse

Mannen, vrouwen of overige combinaties

Het verhaal van Harry, Sander én Ilse

De andere waarheid 173

Nawoord 177

Voorwoord

Januari 2020

Ik ben Ilse. Ik ben 44 jaar en dit boek gaat over ... Tja, waar gaat het eigenlijk over? Over de prins(en) op het witte paard? Over jezelf verliezen? Over het verleden of de toekomst? Over de tweestrijd in je hoofd? Over de zoektocht naar jezelf? Gesloten deuren? Over de liefde? Over zelfvertrouwen of depressie? Over eenzaamheid? Over humor en zelfspot? Over het wat als? Over toeval? Of gewoon simpelweg over het leven?

Het gaat denk ik over hoe je in een enorm diep gat kan vallen, zonder dat je dat op het moment zelf door hebt. Je probeert de draad weer op te pakken en je snapt niet waarom dat niet lukt. Totdat je jaren later omhoog kijkt en beseft dat je in een hele diepe afgrond terecht bent gekomen. Je probeert je op alle manieren omhoog te trekken maar valt steeds weer terug.

Sommigen die op de kant staan, reiken je een hand toe. Maar het lukt hen niet om jouw hand te grijpen en als dat al lukt, lukt het je niet om vast te houden en val je weer terug. En wanneer je dan eindelijk besluit echt door te zetten, beseft je dat je simpelweg de kracht niet meer hebt. En je begint langzaam te accepteren dat je er niet meer uit komt. Dat dit het is.

23 oktober 2017. Dan kom je tot het inzicht dat dit het laatste is dat je wilt en je besluit nog éénmaal te vechten en al je krachten aan te boren. Je laatste kans.

Zo'n dertien jaar geleden ben ik begonnen met schrijven. En sindsdien heb ik meerdere keren besloten dat het boek af was en heb ik diverse voorwoorden geschreven. Het voorwoord van deel 1 "Mijn leerzame trein des levens", heb ik geschreven in juni 2007. Het voorwoord van deel 2 "De Ontsnapping" heb ik geschreven in december 2018. Ik heb deze bewust laten staan in de vorm van "Wijze woorden van Ilse". De verschillende "Wijze woorden van Ilse" geven mooi weer hoe ik op dat moment denk in het leven te staan. Met nadruk op denk ...

Je merkt dat ik het boek in verschillende emotionele toestanden heb geschreven. Op en top gelukkig of de liefde net

verloren. Lente, zomer, herfst of winter. Het ene moment een puur dagboek, het andere moment een verteld verhaal. Verleden- en tegenwoordige tijd lopen door elkaar heen en de wisselende stemmingen volgen elkaar soms snel op. En de dagboekteksten, sms'jes (dertien jaar geleden, he?) en appjes, zijn taal technisch zeker niet correct. Ik heb dat bewust zo gelaten.

In 2006 ben ik gescheiden na een relatie van dertien jaar met Sander en na de romance met de droomprins Arnold, ben ik begonnen met het schrijven van deel 1 van dit boek: "Mijn leerzame trein des levens." De bedoeling was dat ik een mooie roman zou schrijven, gebaseerd op de waarheid. Het verhaal van Arnold begon als een sprookje en het moest eindigen in: "En zij leefden nog lang en gelukkig." Het boek zou uiteindelijk klaar zijn als ik mijn droomprins en daarmee een gezin had gevonden.

Dan gebeurt er een aantal dingen in mijn leven waardoor deel 2 begint. Deel 2 gaat vooral over mijzelf: "De Ontsnapping." Ik kom erachter dat het een zoektocht is naar wie ik ben en vooral waarom. Leren accepteren en leren op mijzelf te vertrouwen. Door het zelf teruglezen van deze verhalen kreeg ik meer inzicht in wie ik ben. Ik leerde mijzelf te begrijpen. Sommige hoofdstukken heb ik geschreven terwijl ik ze op dat moment beleefde, bij anderen kon ik soms pas jaren later de juiste woorden vinden.

Vanaf mijn vroege jeugd heb ik dagboeken vol, ontelbare verhalen en tientallen gedichten geschreven. Schrijven haalde mijn diepste maar ook zwaarste en leukste momenten in mijn leven tien keer zo erg naar boven. Kan goed zijn of fout, maar ik had het gevoel dat dit voor mij werkte. Ik kon daardoor echt uiten wat ik voelde, zonder dat ik dat met anderen hoefde te delen. Inmiddels weet ik ook dat dit misschien wel niet de juiste manier is geweest om te leven, maar voor mij wel om te overleven.

De verhalen gaan over liefde, zelfvertrouwen, teleurstelling, onmacht, kracht, kwetsbaarheid en hoop. En over hoe ik dingen intens beleef. Ups en downs. Hoe ik mij soms door het leven heen worstel. En ja, ik ben soms depressief. Maar ik accepteer

dat dit zo is. En dat is goed. Ik weet nu dat het altijd wel weer goed komt. Of zoals de zanger van de band Snow Patrol ooit zei: “Het donker in mijn hoofd zal nooit verdwijnen maar in ieder geval laat ik het licht weer toe.” En ik weet dat ik af en toe de weg even kwijt ben. Maar ik heb het vertrouwen dat ik die altijd wel weer terug zal vinden!

Ik wil dat mensen mij accepteren zoals ik ben. Maar dat kan echt alleen maar als ik mijzelf accepteer, dat ik ben wie ik ben. En je soms kwetsbaar opstellen maakt het leven een stuk intenser en lastiger. Maar ik durf het weer aan, ik durf steeds weer te voelen en ik durf steeds weer te dromen!

Dit boek is nu klaar. Ik heb door het schrijven, terug lezen en het daardoor steeds opnieuw beleven, ontdekt waar ik nu sta en wie ik ben. Wat ik wel en wat ik niet aan kan. En hoe ik daarmee om kan gaan. Dit is het verhaal van Ilse.

Ilse

DEEL 1

April 2006 – April 2009

Mijn leerzame trein des levens

De sms-flex-bundel van een
vrouwelijke treinreiziger

Wijze woorden van Ilse

Juni 2007

Ooit gebeurt het iedereen wel eens in zijn leven. De trein des levens staat even stil om te kijken waar hij vandaan kwam, welke stations al zijn gepasseerd en wat de volgende bestemming zal zijn.

De één blikt kort terug tijdens de tussenstop van de trein naar welke stations zijn gepasseerd, blijft zitten in de trein die daarna weer verder gaat volgens reisschema. De ander stapt uit op het tussenstation, om vervolgens denkbeeldig alle vorige stations nog eens langs te gaan. Als je wilt weten waar je naar toe zou willen gaan, moet je immers eerst duidelijk weten waar je bent geweest en welke stations je het meest bevielen.

Na een lange periode van veiligheid en vertrouwdheid, gevolgd door een drastische verandering in mijn leven, vervolgens intens verdriet en uiteindelijk weer het geluk in het leven gevonden, heb ik besloten om eens uit te stappen en denkbeeldig alle stations nogmaals te passeren.

Jarenlang heb ik mijn gevoelens en belevenissen vastgelegd in vele dagboeken. Ik heb tientallen brieven, sms'jes en appjes bewaard en ik heb over de honderd gedichten geschreven. Door het regelmatig terug lezen van vorenstaande, weet ik nu dat de gepasseerde stations toen in gedachten anders voelden dan dat zij in werkelijkheid waren. Sommige stations bestaan misschien niet eens meer of hebben zelfs nooit bestaan. Ondanks dat je zelf bepaalt of je uitstapt of het station voorbij laat gaan, staat één ding vast: je weet nooit hoe het volgende station er uit zal zien en hoe lang de trein daar stil zal blijven staan.

De laatste stations die ik heb bezocht, waren mooi en ook verdrietig maar tegelijkertijd zo ontzettend leerzaam. Wie is Ilse nu en wie zou zij willen zijn? Door het verhaal over de electricien, welk is als eerste heb geschreven, ben ik in gaan zien dat hoe mooi het station ook is, je soms toch niet kan blijven, maar dat je de tijd die je er bent geweest, moet koesteren. Het heeft mijn trein des levens weer een rijke aanvulling gegeven.

Dit boek gaat over die trein en diverse stations die ik heb bezocht en die, terwijl ik dit boek schrijf, passeer. Sommige stations lagen erg dicht bij elkaar, sommige heb ik vaker bezocht en op sommige ben ik heel lang gebleven. Door het bijhouden van die dagboeken en het bewaren van brieven en sms'jes, kan ik een vrij duidelijke uiteenzetting maken van wie Ilse toen was en wie zij nu is. Er is eigenlijk niets mooier om in een nare periode, een nog ellendiger station, nogmaals te beleven.

Dan denk je: "Ach, eigenlijk heb ik het nu niet eens zo slecht." Kijk naar wat je nu hebt of vroeger hebt gehad en niet te veel naar wat je zou willen hebben maar geniet van elk station die de trein nu aan doet!"

Elk station heeft zo zijn eigen naam. Een naam die voor mij alles zegt over dat station, een naam die als eerste in me op kwam of een naam waaraan ik een dierbare herinnering heb. Ik blik als eerste terug op het station, genaamd: "Koffie, cappuccino en andere lekkernijen!" Hierin vond ik veel dingen terug die ik bij andere stations ben verloren. Het gevoel van vertrouwdheid van eerder bezochte stations was één van de redenen dat het zo moeilijk was om juist dit station te verlaten.

De diverse stations heb ik zoveel mogelijk geschreven met het gevoel dat ik daarbij had. Maar nu voorzien van een flinke dosis humor en zelfspot om sommige, ook voor mezelf, wat dragelijker te maken. Na het lezen over diverse stationnetjes die ik heb bezocht, hoop ik dat ieder voor zich, zijn of haar trein des levens eens nader bekijkt en inziet dat het eigenlijk één grote speeltuin is met op elke hoek een plek waar weer iets leuks te ontdekken is.

Het is zo verrijkend!

Liefs van Ilse

Koffie, cappuccino en andere lekkernijen !

Het verhaal van ...
Arnold
De elektricien

april 2006 - juli 2007

Kortsluiting!

Ergens eind 2006. Na het doorlopen van een emotionele zware scheiding met Sander en een vurige kortstondige relatie met Harry, waarin ik een hoop van mezelf heb geleerd, ben ik dan eindelijk gesetteld in een heerlijk oud maar vervallen huisje met een grote tuin, dat nu nog meer op een braak liggend stuk land lijkt, dan op de droomtuin die het ooit moet worden. Plannen voor de nieuwe tuin zijn volop aanwezig; het is nu alleen nog wachten op het mooie weer. Eerst maar eens een nieuwe computer aanschaffen om me uit te leven met foto's en internet.

Maar dan loop ik tegen het volgende probleem aan: de televisie beneden aan hebben om mijn tweejarig zootje Jan Julius rustig te houden zodat ik heerlijk op het internet kan zitten surfen, zit er helaas niet in. Zodra beide apparaten aan staan: kortsluiting! Zoals gewoonlijk lost paps (bijna) al mijn problemen op, dus ook nu. Hij stuurt wel even een mannetje langs om de boel te laten nakijken. De standaard elektricien die het hele huis al heeft gedaan, is wegens omstandigheden niet beschikbaar. Paps stuurt er wel één van een ander bedrijfje waar hij veel zaken mee doet. Dit drukt de kosten voor dochterlief natuurlijk weer. Afspraak gemaakt, hij komt langs. Mooi!

Ik weet ondertussen dat ook hij gescheiden is, een goede band heeft met zijn twee kinderen en dat het een aardige en nuchtere vent is volgens pa en dat zij samen de perikelen van zijn en mijn scheiding oppervlakkig hebben besproken. Misschien is het wel een hele leuke vent, denk ik bij mezelf en fantaseer stiekem over de gescheiden moeder en de elektricien waarbij, toen zij elkaar voor het eerst in de ogen keken, de vonk meteen over sloeg. Tja, als je soms avonden achter elkaar alleen op de bank zit, dan kunnen er rare kronkels in een hoofd ontstaan en kunnen de stoppen bij een mens wel eens een beetje doorslaan. Dan gaat de bel.

Ik doe open en alle rare kronkels in mijn hoofd zijn meteen weer volop aanwezig! Wat een vent! Eigenlijk ben ik al meteen

weg van hem. “Ik kan natuurlijk ook zeggen dat de verlichting op mijn slaapkamer het niet doet,” denk ik bij mezelf maar weet ook meteen dat ik hier veel te schijterig voor ben. Maar goed, ik leg hem het probleem, voor zover het de kortsluiting van de apparaten betreft, uit en loop hem voor naar boven. “Oké, zegt hij, we zullen eens even kijken wat het probleem is.” Computer gaat aan, televisie gaat aan, lampen gaan aan en ..... Er gebeurt helemaal niets! Alles blijft gewoon zijn werk doen zoals het hoort en er is totaal geen enkele spanning te ontdekken. Behalve bij mij dan. Wat een afgang! Zou het dan toch aan het verlengsnoer hebben gelegen dat ik vorige week heb vervangen?

Binnen tien minuten staat hij eigenlijk weer op het punt om weg te gaan. “Als er nog problemen zijn, hoor ik het wel,” zegt hij als hij bij de voordeur staat. “Problemen?” denk ik bij mezelf. Op dit moment kan ik er maar één verzinnen en het enige dat ik er dan ook nog uit kan krijgen is: “Wil je misschien nog een kopje koffie?” Mijn moeder heeft me tenslotte netjes opgevoed en dus geleerd om iemand in ieder geval een kop koffie aan te bieden. “Ja, dat kan nog wel even,” zegt hij. “Maar ik heb zo nog een bespreking met je vader op de zaak.” “Die wacht dan maar nog even,” denk ik of zeg ik zelfs. Ik weet het echt niet meer.

Hij kijkt vol bewondering naar het schilderij boven de bank, waar ik mijn vriendin Samantha en haar vriend Chris nu nog dankbaarder voor ben! Op het schilderij staat een rood oranje Gerbera met daar doorheen in moeilijk te lezen gele letters:

**Levensweg
ik volg erg veel obstakels
ik neem ze allemaal
gewonnen**

Hij zegt dat hij precies hetzelfde voelt en tien minuten later zijn we uitvoerig in gesprek over scheidingen, kinderen, het leven, de maatschappij, onze eigenwaarde en ik weet niet wat nog meer. Hij zit op de bank, ik in de stoel tegenover hem. Als ik alleen al zo naar hem kijk en met hem praat, wil ik eigenlijk al